

JESUS KRISTUS - ALTID DEN SAMME
C.O.Rosenius - "Samlede skrifter bind 4"

"Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid."

Hvilken forunderlig trøst der dog ligger i dette udsagn fra Hebræerbrevets sidste kapitel. Hvor godt, mens tiderne skifter, og alting forandres, at vide dette, at Kristus lever og er altid den samme. Da har det i sandhed ingen nød. Intet ord kan egne sig bedre til at være de kristnes løsen eller feltråb end dette, at "Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid."

I, som kender den Herre Kristus og har erfaret, hvor stor i barmhjertighed og nåde, hvor trofast og mægtig til at hjælpe han er - gør jer klart, at som han var, sådan er han, i dag som i går, i år som i fjor og fremdeles i evighed. Tiderne skifter, vore tanker og følelser svinger, men han er uforanderlig den samme.

Har han f. eks. blot een gang aldeles uforskyldt forladt os vor synd, så ved vi, han gør det fremdeles. Har han blot een gang trøstet os, skønt vi havde fortjent alt andet end trøst, så trøster han os lige så uforskyldt i dag. Har han blot een gang friet os fra nød, af fristelser og synd, som vi selv stod fuldstændig magtesløse overfor, så ved vi, at han både vil og kan gøre det samme igen. Er vor historie lig det fårs, der var mistet, og vi kan fortælle om, hvordan den gode hvrde søgte os op og førte os tilbage, så har vi dermed sikkerhed for, at han i kommende tider, om fornødent, vil gøre det samme igen. Thi "Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid." Han har så vist ikke bevist os sin sidste velgerning. "Han elskede os først," og "ligesom han havde elsket sine egne her i verden (frit, uforskyldt og iriderligtj, elskede han dem til det sidste."

Det er imidlertid ikke blot vor egen korte og stærkt begrænsede erfaring, vi i denne forbindelse kan grunde vor trøst på. Lige fra verdens skabelse, ned gennem alle tidsaldre, har mennesker gjort samme erfaring af vor Herres Jesu Kristi nåde og kraft. "Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid."

Til en berygtet synderinde, som græd ved hans fødder, lød det: "Dine synder er dig forladt, gå bort med fred." Saulus, som var "en spotter, en forfølger og en voldsmand", blev den højt benådede apostel. David, som til trods for al den nåde, han havde nydt, faldt i åbenbar synd af groveste art, fik atter Guds tilsigelse om nåde og forladelse.

Med dette i erindring ved vi, at vor Herres Jesu Kristi nåde hører aldrig op. Vi ved, at også dem, der søger ham i dag, vil han tilgive alt. Når vi tilmed ser, hvordan han aldrig tabte tålmodigheden over for sine disciples svaghed - nok satte dem i rette, men aldrig forskød dem - så ved vi, at han heller aldrig skal blive træt af os. Og når vi ser, hvor villig han var til at bønhøre, var end bønnen så kort, at den kun bestod i berøring af hans klæder, så ved vi, at han endnu i dag vil høre selv de korteste bønner. Thi "Jesus Kristus er deri samme i går og i dag, til evig tid". Når tiderne veksler, når stormen bryder løs, og mørket falder på, kan en kristen med glad frirnodighed synge: "I dine vingers skygge søger jeg ly. Du, Herre, er min styrke, min klippe, min borg og min befrier. Du er den samme, og dine år får aldrig ende."

Det er imidlertid ikke nok, at Jesus Kristus er verdens frelser - den samme i går og i dag og til evig tid. Han må blive vor personlige frelser.

Her sættes der skel! Thi her spørges ikke blot om, hvad vi forstår med vor forstand og bekender med vor mund, men om, hvor hjertet har sin skat, sit eneste håb.

Ja, her sættes der skel! Forældre og børn, brødre og søstre, naboer og bekendte, så lig hverandre de ellers er, bliver her afsløret som vidt forskellige.

Nogle interesserer sig overhovedet ikke for Kristus. De har så meget andet, de er optaget af, og finder den trøst, de behøver, Kristus foruden. Andre vil gerne blive salige og er ikke så lidt religiøse, men sætte hele deres lid til den korsfæstede har de aldrig haft behov. Ikke desto mindre håber de at

være på den rette vej og slår sig dermed til ro. De mangler for så vidt intet med undtagelse af ham, som er vejen, sandheden og livet.

Endelig er der nogle, som aldrig har kunnet finde trøst i deres omvendelse, gudsfrugt og alvor. Men alt, hvad de mangler, har de fundet i Kristus. Til ham har de sat deres forventning. I ham har de deres ros og deres trøst. De vil med Paulus ikke vide noget andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. Han er blevet deres "alfa og omega, begyndelse og ende". En ny sang er blevet lagt i deres mund: sangen om Jesus Kristus, den samme i går og i dag og til evig tid - sangen om Lammet, som blev slagtet og med sit blod har købt dem til Gud.

Disse sidstnævnte er kristne - og de er lykkelige, om så alt i verden går dem på tværs. De er lykkelige, skønt de langtfra er fuldkomne, og skønt de lige så lidt som andre slipper for sorger og genvordigheder. Thi Herren er deres retfærdighed og deres styrke. Herren er deres hjælper, deres evige fader.

Der er imidlertid noget ganske bestemt, apostelen vil os gennem det feltråb, vi valgte som vort. En ganske bestemt lærdom, han vil fremdrage, en ganske bestemt fare, han vil advare imod. Faren, der lurder, er den, at Kristus og hans nåde, hans liflige evangelium, i tidens løb kan miste sin værdi og betydning for hjertet. Jesus sagde engang et meget betydningsfuldt ord: "Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døse og faldt i søvn."

Måske bliver ventetiden lang også for os, vandringen bliver ensformig, selve sagen taber nyhedens interesse, og en mangfoldighed af ting forener sig om at drage vore hjerter fra det ene fornødne. Da vil der let ske det, at ordet om korset, som før var vor dyreste skat, og som skænkede os usigelig glæde, bliver smagløst og mister sin kraft.

Om denne fare taler beretningen om Israels ørkenvandring sit stærke, advarende sprog. Det er skrevet, siger apostelen, til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet.

Hvad var der da med Israels folk? Jo, da Herren med sin mægtige arm havde friet dem ud af trældomslandet og ført dem gennem Rødehavet på vej til landet, som ifølge løftet var deres. da sang de hans pris. Da var de brændende i ånden, Ivdige og villige. Da Gud senere gav dem brød fra himlen og lod vand vælde frem af en klippe, var de ligeledes taknemmelige. Da var Herren stor og dyrebar for dem.

Men hvad skete? Vandringen i ørkenen trak ud. Brødet fra himlen blev ensformig hverdagskost. Og da bredte den skændigste utaknemmelighed sig blandt folket. Alle trældommens besværligheder var glemte. Alle udfrielsens velsignelser ligeså. De higede efter forandring, og om himmelbrødet hed det: "Vi er lede ved denne usle føde." Mose advarer frugtede intet. Bestandig lød deres råb efter kød.

Hvad gjorde da Herren? "Kød lod han regne på dem som støv og vingede fugle som havets sand. Og de spiste sig overmætte, hvad de ønskede, lod han dem få." Men - "medens kødet endnu var imellem tænderne på dem, før det endnu var spist, blussede Herrens vrede op imod folket, og Herren lod en meget hård straf ramme folket. Og man kaldte stedet "lystenhedens grave", thi der blev de lystne folk jordet." [4.Mos. 11](#) , [Sl. 78](#).

Til os lyder det. alvorligt advarende, gennem denne beretning: Den, som en gang er blevet ren, frigjort og salig i Kristus. vogte sig for, at ikke den himmelske manna, Kristus og forsoningens ord, bliver ham smagløs og kraftløs, dagligdags og mindre vigtig. Og den, for hvem dette er sket, lade sig advare og blive fornyet i sit sinds ånd, at ordet om Jesus Kristus, den samme i går og i dag, til evig tid trods alt måtte være sandhed for hjertet.

Thi hvad Israels børn oplevede, opleves endnu af mange blandt det åndelige Israel. Når de første gang oplever den underfulde udfrielse fra de trællekår, som synden og Satan, loven og deres egen samvittighed bød dem, da er Israels Hellige en lige så stor som herlig virkelighed for dem. Da smager evangeliet dem lifligt, og da synger og taler, skriver og hører de gerne om Kristus og nåden og frelsen i ham.

Men årene går. Vandringen bliver mere ensformig, ingen særlige storme møder dem, ingen særlige

kampe optager dem. Syndserkendelsen svækkes, og nåden bliver som følge heraf mindre uundværlig. Efterhånden føler de lede ved det hele, ligesom israeliterne ved mannaen. Evangeliet bliver gammelt og smagløst. Det bliver for ensformigt blot at høre om Kristus. Som israeliterne råbte på "kød, porrer og hvidløg", således råber man på noget, der er lidt ud over det sædvanlige, noget æggende og pirrende.

Hvad gør da Herren med slige overmætte og utaknemmelige væsener? Han gør ligesom for dum mod Israel: lader dem først advare gennem sit ord og dernæst, hvis dette ikke frugter, tilfredsstillere deres lyst. Lader dem lytte til røster og granske i skrifter, hvis forkyndelse er menneskepåfund og intet andet. Lader dem blændes af mennesketankens præstationer på det åndelige område, som for det kedelige sind er ulige mere interessant end Ordets ensformige tale om Kristus. Fra ham føres de således længere og længere bort. Deres åndelige smag får de fuldstændig ødelagt, så de til sidst, som Paulus siger, "ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren." [2. Tim. 4, 3](#). Så forfærdelige følger får utaknemmeligheden for den, der ikke lader sig advare, mens tid er.

Det var mod denne fare, apostelen ville advare de troende, da han skrev til dem dette, at "Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid". Thi umiddelbart efter fortsætter han: "Lad jer ikke rive med af alle hånede fremmede lærdomme." [Hebr. 13, 8-9](#).

Tankegangen er denne: Den Kristus, i troen på hvem fædrene levede deres liv og døde en salig død (se v. 7), er i går og i dag og til evig tid den samme. Hold derfor urokkelig fast ved ham og ved den sandhed, han har forkyndt - en sandhed, der må være lige så evig og uforanderlig, som han selv er. Lad jer ikke rive med af alle hånede fremmede lærdomme.

Således lyder apostelens formaning. Og den er i høj grad på sin plads. Vi er ikke uvidende om, hvad Satan har i sinde. Han ved såre vel, at så længe Kristus er vort alt, kan ingen ting skade os. Men han ved også, at mister vi Kristus, findes der ikke den ting, der kan hjælpe os. Alene Kristus har magt til at "tilintetgøre djævelens gerninger". Holder jeg mig blot til ham og hans ord, har det ingen nød. Er end min vandring ufuldkommen, bliver jeg dog altid oprejst på ny.

Men kan det lykkes den gamle slange at føre os bort fra Kristus og den sande kundskab, da har han vundet spillet. Da har han os, våbenløse og hjælpeløse, i sin hånd.

Vi vil derfor altid finde, at djævelen koncentrerer sig om dette at føre os bort fra Kristus og rette vor opmærksomhed mod noget andet. Lad det kun være hellighed, fromhed og gode gerninger, når blot det ikke er Kristus. "Jeg er bange for," siger Paulus, "at som slangen bedrog Eva ved sin træskhed, skal også jeres sind fordærves og drages bort fra den oprigtige troskab mod Kristus." [2. Kor. 11, 3](#).

Der er altså virkelig fare på færde. Ikke blot på grund af djævelens ihærdige anstrengelser, men også, fordi han har en forbundsfælle i den menneskelige natur. En grænseløs utaknemmelighed og et umætteligt begær efter afveksling ligger os som før nævnt i blodet. Derfor glemmer vi så let Guds velgerninger. Og derfor kedes vi så let ved det, vi har, og higer efter noget nyt.

Skal det under disse omstændigheder lykkes os at blive bevaret i Kristus, går det så vist ikke an, at vi følger vor natur. Kristendom er ikke noget vilkårligt. Heller ikke en art fromt tidsfordriv, blot beregnet på at forsøde livet her. Det, det drejer sig om, er, hvordan vi skal blive i stand til at undfly vore synders evige straf, undslippe af djævelens vold, undgå helvedes fordømmelse og i stedet tage himlen i besiddelse og være Guds børn i tid og evighed. Dette opnås imidlertid ikke ad hvilken vej som helst. Har nu Gud en gang ført os til ham, som er vejen, sandheden og livet, så skal vi vide, at anden vej til salighed findes ikke. "Den, som har Sønnen, har livet," siger Johannes, "den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet." [1. Johs. 3, 12](#). "Enhver, der "går videre" og ikke bliver i Kristi lære, har ikke Gud; den, der bliver i Kristi lære, har både Faderen og Sønnen." [2. Johs. v. 9](#).

Dette er tydeligt nok ikke en sag, man skal omgåes letsindigt med. Apostelen Paulus var for egen del så nøjeregnende på dette punkt, at han regner alle de fortrin, han kan rose sig af, for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, sin herre. Så magtpåliggende var det

ham at være vis på, at ikke noget andet i hemmelighed skulle være hans hjertes trøst, men at han virkelig måtte være fundet i Kristus. Hvordan skal det da gå med dem, som tankeløst vælter sig ud i hvad slags åndelighed som helst og tilegner sig den første den bedste trøst!

Lad os derfor se vel til, at vi holder os på den rette vej og bevarer den rette indstilling. Det, som er størst i himmelen, må også være det største for os. Og Gud regner ikke med andet end sin enbårne søn, givet hen for os. Det er derfor nødvendigt, at vi "ligesom fordem Paulus og Johannes - regner på samme måde. Er der andet, vi sætter højere, er det intet godt tegn. Vi bør da bittert beklage det over for Gud og anråbe ham om nåde til at kunne vurdere ret.

Der findes på jorden ingen større synd og intet, der lettere får Guds vrede til at blusse op, end utaknemmelighed og foragt for hans velgerninger. Nu er imidlertid ingen velgerning større end den, at han gav os sin søn og med ham det evige liv, skønt det eneste, vi havde fortjent, var for evigt at høste frugterne af vor synd. "Hvorledes skal vi da kunne undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse?" [Hebr. 2, 3.](#)

Endnu større utaknemmelighed lægger vi for dagen, hvis vi engang har set Guds herlighed i Kristi evangelium, har smagt hans lifligheds sødme og ved troen er blevet Guds børn, men nu betragter den samme nåde og det samme evangelium som en ringe ting, der ikke længere falder i vor smag. Dette er, hvad Jesus kalder at svigte sin første kærlighed.

Det var det, galaterne havde gjort. Engang vurderede de evangeliet så højt, siger Paulus, at de modtog ham, som forkyndte det, som en Guds engel, ja, som Kristus Jesus selv. Gerne havde de, hvis det havde været muligt, revet deres øjne ud og givet ham dem. [Gal. 4, 14-15.](#) Men den falske lære, de havde lånt øre til, havde i den grad fortryllet dem, at de ikke længere adlød sandheden, men søgte deres retfærdighed ved loven. Og nu var de, siger Paulus, "kommet bort fra Kristus" og "faldet ud af nåden". [Gal. 5, 4.](#)

Ifølge Jesu egne ord i [Äb. 2, 2-5](#) er det muligt at "falde ud af nåden" og "svigte sin første kærlighed" samtidig med, at det ydre skin bevares. En rystende alvorlig tanke! "Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed," siger han, "og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det, og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt. Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig." Det er ord, der nok er værd at lægge sig på hjerte.

Til slut blot dette: Skal Kristus vedblivende være vort hjertes alt i alle, og den nye sang aldrig blive os gammel eller lang, er det nødvendigt, at vi værner ikke blot om den rette lære, men også om vort kristenlivs oprigtighed. Daglig må vi øve os i gudsfrygt, daglig leve i en vågen samvittigheds erkendelse af synden og daglig søge vished om Guds nåde og syndernes forladelse. Da skal det med sandhed kunne siges: "Jesus Kristus er den samme i går og i dag, til evig tid."

(Kapitel fra "Samlede skrifter bind 4" - af C.O.Rosenius - Luthersk Missionsforenings Forlag 1952 - Shafan 25-10-14)